

אלרכ.דן

עלון ההתיבה
גבעת חיים

עלון ציבים

של

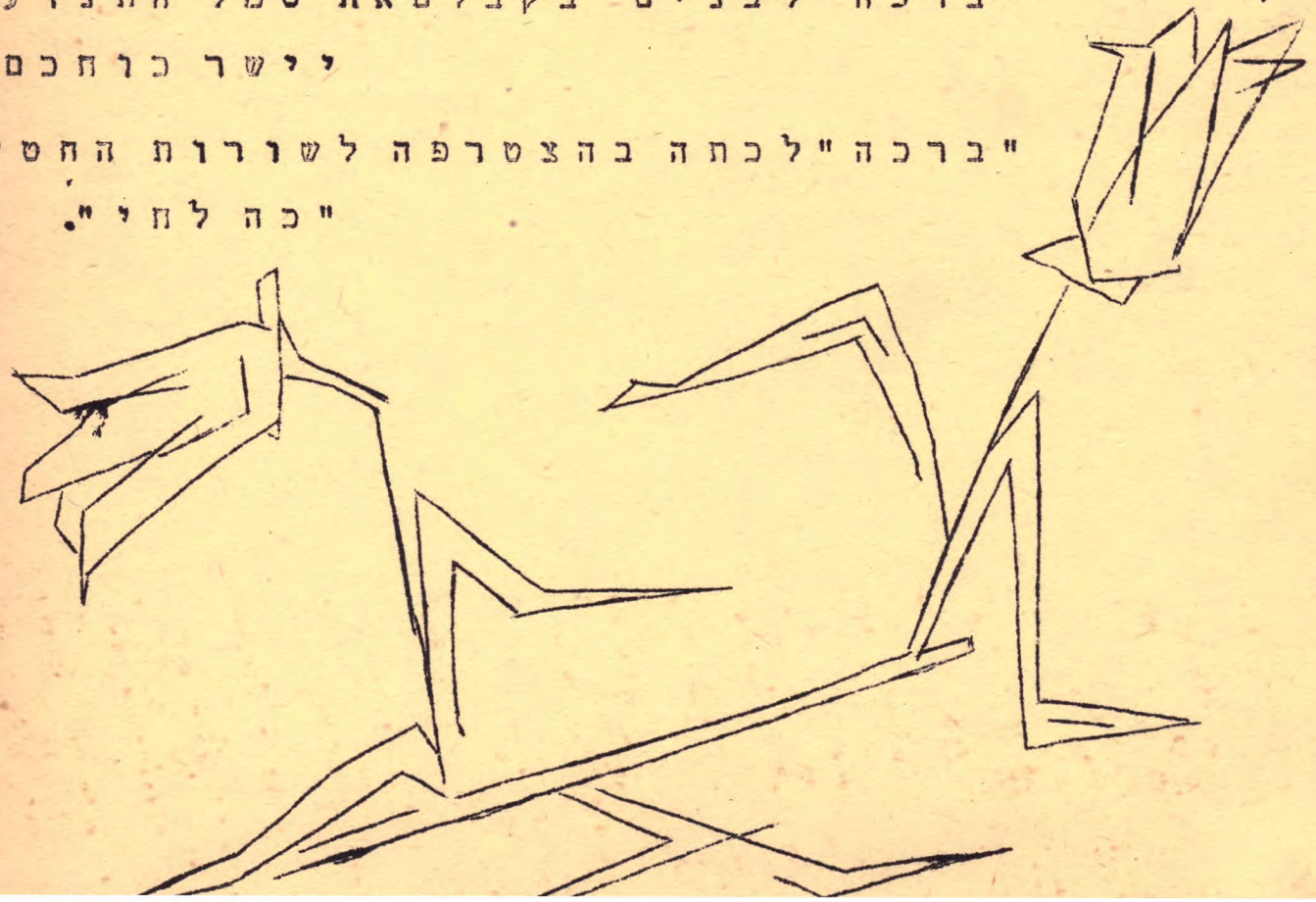
חאריך: 1/7/60. עלון מס' 8/111.

ברכתו הוותיבה בסימן "פרפה":

"ברכה" לבני כחה ז' בהגיע עם למצרות,
שאו בעול!

"ברכה" לבנים בקבלסאת סמל החנועה,
ישר כוחכם!

"ברכה" לכחה בהצטרפה לשורות החטיב
"כה לחי".

הכניסה לנוער העובד ולחטיבה

הכניסה לחטיבה אומרת לגבינו הרבה. עד עתה היינו בטכבה הצעירה, שבזמנינו הייתה מ-פורקת, ופעולות החברה היו מעטות מאד. בהכנסנו לסכבה הבינונית אנו מבדילים בהבדל בין שתי השכבות: א. בטכבה הצעירה היינו אנו הנוגרים, ועל כך גאלצנו לבצע פעולות שלא היצליחו. ב. בטכבה בינונית אנו צעירים והטכבה מאורגנת

היטב. השנה רבו הפעולות החברתיות, ואף לפעולות הכחה יש אופי טובה מאטר אשתקד.

הטבח הירבינו לדבר בפעולותינו על פולטיקה, וכעת אנו עוסקים בנושא "הנוער - העובד".

עם כניסתנו לחטיבה ולתנועה יהיו מוטלות עלינו משימות טובות, נקוה שנעמוד בהם. בקרוב אף נצא למחנה כיתות ז'-ח'. הצטרפותנו לחטיבה מחוה בשבילנו מאורע מיוחד המעבירנו למסלול חדש, שנכירו במסך השנים.

מטח (ז').

בר-מצוה

אין לך טוב יותר מאטר להגיע למצוות:
א. מקבל אתה אלפי מתנות.
ב. אין אתה זקוק לנקודות הממחקים בהספקה הקטנה.
ג. מביט אתה בבוז אל "הקטנים" שעדיין לא מלאו להם 13 שנה.

ובכן הרגע הגדול בא, ומופיע, האורחים כבר עומדים, ביציע. הולך אתה לקראתם אט... אט ומטר גשיקות נלחכות בלהט. השולחן ערוך יפה, חגיגי ותאורחים מסיבים סביבי. השמחה קולחת מכל פה - ואני יושב וחווה.

לבסוף הרעש פג ונעלם, והאורחים נוסעים לבתם. נשאר אני בעול המצוות, ו - רוחץ את הכוסות...

מצוץ אני לכוננים עליה מונח המתח והוא לאט לאט, נערם בלי חת. חרעש וההמולה... עד הגג שעולה בדרג.

סקירה לימודית

יש הטוענים שאנו כחה קשה! ואי אפשר ככה... אבל חראו בכל זאת מה הספקנו:

ה ס ט ו ר י ח כ ל ל י ת :

מקצוע חשוב שלרוב... נו, הראה כבר חבוב: יוון, רומא בגדולתה וסקיעחה.

האימפריה הספרדית בחחילתה, אירופה וצרפת משתרעות על 1,000.000 פרסה.

ה י ס ט ו ר י ח ע ב ר י ח :

התחלנו במאוחר, "מפני שלמדנו אשחקד יוחר מדי במקצוע זה". עסקנו ברורוח

ביהודי חתפוצות, שלא רצו לעלות, לארץ האבות.

ל ש ו נ :

ניתחנו את המשפט לחלקיו: נושא, נשוא, מוסא, לואי - פניה חסגר ודי.

אחרי כן התחזרים בכל מופיעים, משפט מחובר מורכב וטפל, מחגלים בהלל. אחר

סימני הפיסוק, מחקבלים בלי פיהוק. בשיפור הספה החילוננו רק באמצע השנה.

ס פ ר ו ת :

קראנו חרבה סיפורים של הרבה סופרים, סנוטאס זילדים במצבים שונים,

ביק הסופרים שקראנו את סיפוריהם: מ. גוריון, פרץ, טרניחובסקי, ביאליק,

ד. שימעובי, בורלא, שלום עליכם ועוד רבים.

ח ש ב ו נ :

בחשבון הספקנו המון בערך כסוף. אחוזים ופרומיל והמסקל הסגולי. ריביח

וניכיון שטרות, ואמורטיזיה על מכונות.

א נ ג ל י ח :

קראנו בספר הראשון ועבדנו לפי העקרון של טאלות וחשובות.

ה נ ד ט ח :

ראשי טובב בגללה - מסולט, מעגל, ריבוע ומלבן. מנסרה מלבנית גזרה, פירמידה וכולי

ח נ ר :

בחגך עטינו חתך (הערה: קילקול ספרים בסיטונות), החחלנו בטיפורי יוסף

הנכללים בתורה, המטכנו בירמיהו העוסק בנבואה, אחרי כן קראנו את איפה ופסוקים

ממלי.

ט ב ע :

בחחילה למדנו על המזונות וחלוקתם. אחרי כן על מערכת העיכול והפיטול,

הניקיון נחנסה בניסיון עם הוא שומר על המזון. אחרי הכל הכינונו למסך ימים

חפריטים מצוינים.

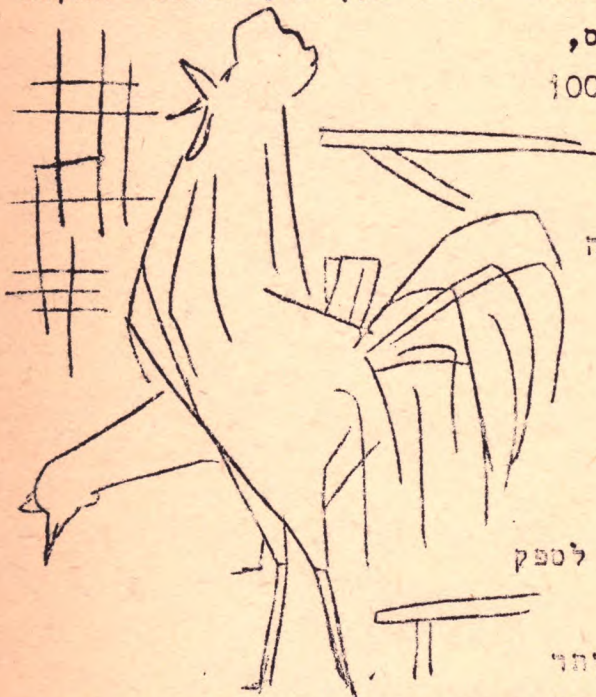
מכאן יש להסיק, שלמדנו מספיק, החומר נעכל בסקידה רבח ולכן -

אחרי לבטים רבים וקטים למצוא ישוב ספר צעיר החלטנו לשים פעמינו לנחל-ראובן. בדרכנו נתקלנו בחקלות ובקטיים, אך פסחנו עליהם והגענו למושב. מיד בא לטרתינו מרכז המושב, הוא הובילנו למועדון של המושב וסיפר לנו על חניהם ועל קורות המושב. המושב קיים כ-10 שנים העבודה בעיקרה הקלאות, ההתקדמות לגבי מוטבים שיתופיים אחרים חלטה. הרכוש פרטני בעיקרו. האדמה שיכוח לקק"ל ולכל אחד ישנה חלקה משלו. הגיל הממוצע של החוטבים הוא 35 - 30, 50% מהושבי המקום

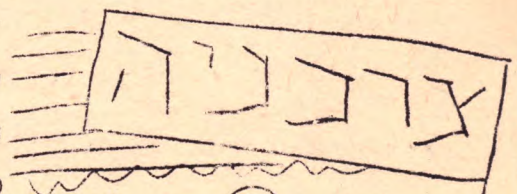
הם יוצאי רומניה ויהודים יוצאי הונגריה, טוניס, ילידי הארץ ומוצאים מטורקיה. בכפר למעלה מ-100 ילדים.

כל שבועיים נערכת מסיבה לכל המושב למען פכתוח החלים החרבוהיים והחברותיים. לכל משפחה ניתן בית בעל שלשה וחצי חדרים. 71 משפחות קלאיות במצאות במושב, 3 משפחות שמחפרנסות מעבודות מקצועיות, ו 6-7 מחפרנסות במושב מעבודות חוץ.

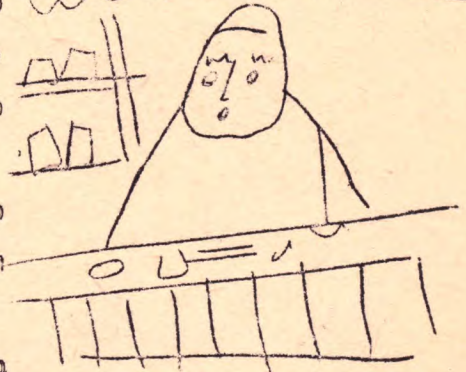

המטק לא מפותח, רמת החיים היא בינונית.

החיים רבים הצליחן לטפח לעצמם פריון ילדים. הצרכניה פחות או יותר

מסודרת. התפתחות החקלאות נמוכה. פעם בשבועיים מוצג טיש לילדים וכמו כן מוצג גם סרט למבוגרים אך הוא מוצג פעם אחת בשבוע.

ישנם מסקים חמרי יחיים ברוטו 350 ל"ל להודס.

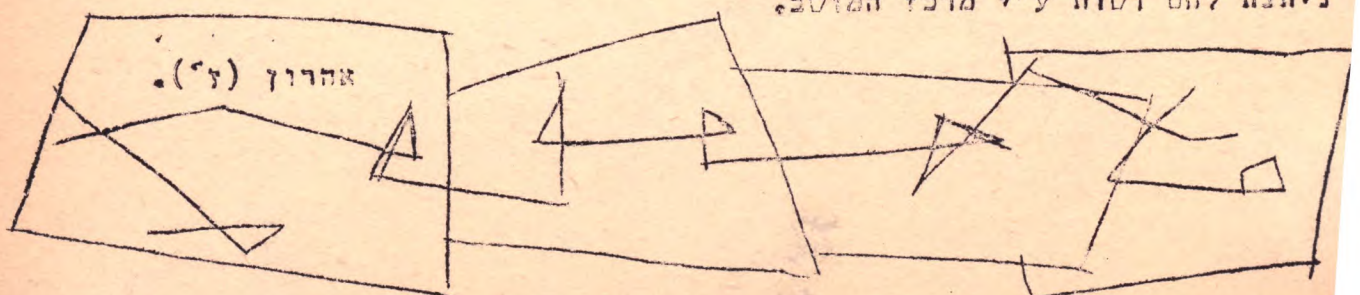
משפחה בת 4 נפשות צריכה מינימום 250 ל"ל להודס. כל חוטב מקבל 200-300 ל"ל לפיתוח מסקו.

האדמה טובה לחקלאות ומניבה יבול רב. ישנה

מדינה מקומית וכמה פעמים בשבוע באה החובטת ממעפיל.

בקיץ כל אחד עסוק במטקן הוא וחסרות ידים עובדות למען הציבור, המורים אינם מקומיים, רובם מנתניה. בית-הספר מונה כ-200 תלמיד. אין בעיות והבדלים

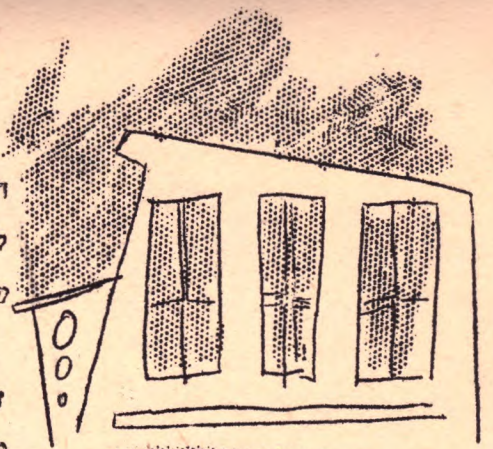
בין גברים ונשים. החוטבים באים הם מגלים רציף לנסיעה לטעטועים או להצגה ניתנה להם רשות ע"י מרכז המושב.

גן - ש מ ו א ל

החברה -

קיים מוסד בישובי השומר הצעיר אליו מגיעים ילדי חוץ שלומדים עם אלדי המשק. מסגרת הלימודים במוסד היא לגמרי שונה ממסגרת הלימודים בכיתות הנמוכות. בגן-שמואל כל ילדי החוץ הם מהערים. בחדריהם ישנים הילדים בנים עם בנות בחדר. דבר זה משפיע לטובה על החברה אשר מצטיינת שם. המוסד עצמו מחולק לשכבות: א, שכבה בינונית (ז' - ט') ב. שכבה בוגרת (י' - י"ב). הכיתות נוהגות לקרוא לעצמם בשם "קבוצה" עם שם משלה.

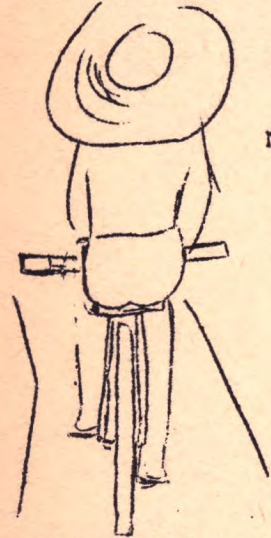
שמואל

הפעולות וההשתייכות התנועתית -

כנ"ל גן-שמואל ומוסדו שיכים לתנועת "השומר-הצעיר". תנועת השומר הצעיר בקיבוץ אופיה דומה מאוד לתנועה בעיר וזה מתבטא רבות בפעולות. לפני הפעולה נערך מפגד אשר בו מופיעים החניכים בתלבושת זו: חולצה כחולה עם שרוך לבן ועניבה כחולה. המדריך עורך את המפקד ובסופו מתחילה הפעולה באופן זה: במחציתה של הפעולה שרים ומשחקים ורק בסופה עובר המדריך לחלק הכבד יותר.

פעולות חרות -

במשך זמן כה קצר לא הצלחנו חברי ואני לראות פעולות חרות רבות חוץ ממטיבה אחת. היא היחה חלשה אך השירה המושרת בפי כל הילדים בלטה מאוד. כן ביקרנו אף את בית החרבות שלהם בו - כולים להגות אף ילדי המוסד.

עשרת הדברות -

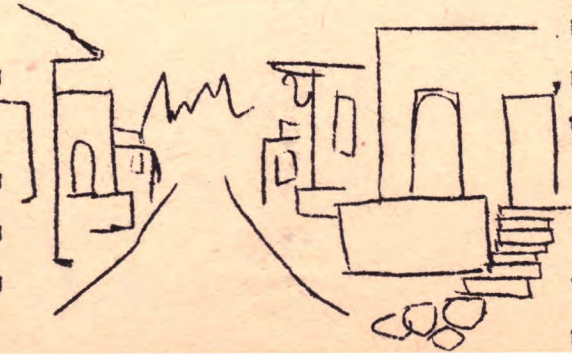
לשומר הצעיר ישנן 10 דברות אשר עליהן הוא שומר. העיקריות שבהן: שמירת האמת, לחימה לשוויון ולעזקה הדדית, יצירת סגנון חיים פועלי, משמעת למדריכים, היטול האופי ועוד. עשרת דברות אלה יכולות להיות יעילות באם יקימו אותן, אולם בגן-שמואל נוכחתי כי אין דבר זה קיים.

ישראל (ז')

ב נ ר ג ת א

בורגתא נמצאת בסמוך לכפר יונה. אותן לבארות אברהם. בורגתא נקראת ע"ש החושבים כולם פועלים ובניהם (במדה שם) קצין שנהרג במסעי הצלב. חניאל נקרא שתיכים (לתנועה) משתיכים לתנועת "הנוער" ע"ש אחד המצביאים ועולש ע"ש הפרח העובד". בית-הספר שהוא איזורי מורכב הכחלחל המצוי בו בטפע.

מארבעה ישובים. כל אחד מן הילדים היה באחד מהם: בארותיים, היטובים - זני בכורגתא. בורגתא, חניאל, מיד ברידתנו מן האוטובוס ועולש. הובילנו מנהל בית-הספר שהיה באחת הארותיים, לבית-הספר. ילדי בית-הספר עמדו תיכף לרשותינו, והציעו (המסך בדף הבא).

נערכה היכרות בין המארחים לביננו וההרגשה התחילה להפך לביתית. חילדים

התאספו מקטן ועד גדול למסדר בוקר וההסתתפות מצידנו הייתה מלאה.

במשך כל שלטת הימים היינו נושא לדיבור ולהסתכלות בים-הספר ובמוטב כולו.

"פספוסים" היו רצים מחתח לאפך ומביטים יסר לעינך ואתה כאילו מנסה להתחמק מאותן העיניים החודרות ומהפה שלא מסים את המילים: "חמודים", "חתיכים", "יפים"...

בנייהמקום לא רואים הרבה אורחים במוטב ולכן

מחבבים מאד אורח ואוהבים להכירו. (אף הייתי צריכה

לעשות הכרה עם בן אך כמובן שהתביסתי בטעני שאצלנו

זה לא נהוג).

בשיעורים גילנו השתתפות מלאה. חילדים עדיין

כותבים עם בטגפאות כתיב ולכן עורך המורה מידי יום

שישי הכתבה. אגתנו זכינו לציונים טובים. כן! בספרות

היינו אנו הראשונים שנחנה לנו זכות הקריאה.

בבחים גתלצנו לאכול מאכלים שלעיתים די קרובות

לא היו ערבים לחיכנו. אך יש לציין שהמארחים הבינו לנו. המיטה שהייתה מיועדת לסאת

את גופי הייתה רחבה ונוחה, בו בזמן שבני הבית המארחים הצטופפו במיטה אחת, פינקו

אותי וזכיתי לזיבה רבה במטפחה בה התארחתי.

אחרי אותה קבלת פנים יפה, נקוה שנזכה לבקור מצידם ונדע לקבלם

כפי שקיבלו הם אותנו.

לאה (ז"ל).

התנועה בבית הספר בארץ.

בית-ספר "בארי" נמצא בנחניה, הוא סינך לזרם עובדים וניצב בשיכון פועלים.

סירים.

בתנועה עובדים הם

על ארצות סונות

למסל: חודו. עתה עוסקים

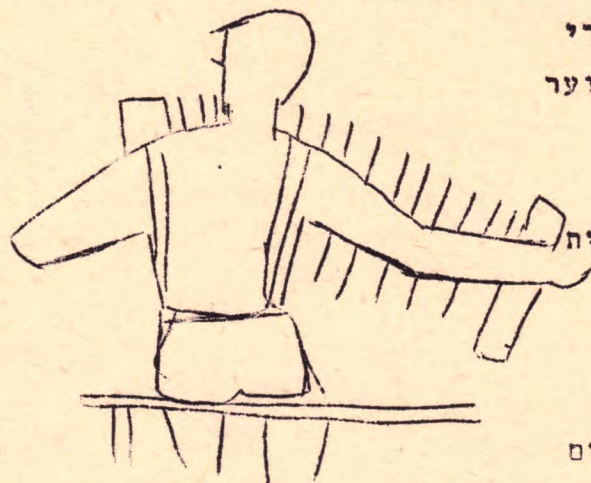
הם בפרק הנקרא הדרך -

לחירות.

השיחה על הנושא

מתנהלת כך: בתחילה קיימת

המדרגה את ההקדמה הנוחנת

ילדי בית-הספר בארי

מקתיכים לתנועת הנוער

העובד. הם מחולקים לפי

כיתות וכל יום שבת אחר

הצהריים מתאספים הם בבית

המיוחד לתנועה זו.

בתחילה כל פעולה

מארגנים כמה משחקים

וסרים ולפעמים אף לומדים

את הרקע על המדובר. אחרי כן מתנהלת השיחה לפי שאלות ותשובות.

במסגרת הפעולות נערכים שיולים לכמה ימים וימי ספורט.

לרב בטוף כל פעולה הם רוקדים קצת ולומדים ריקודים.

עדנה (ז"ל).

✳ בקבוצת הבנים שנסעו לבארות יצחק הוכרחו הבנים לחבוש כִּפָּה לראשם ולהתפלל בדבקות. אך כל זה לא עזר - הילדים חטאו בצחצחה את שיניהם בחבת...
 ✳ למה בחתם? היו אלה מילותיה הראשונות של המטפלת (של כחה ז') במאגן-מיכאל בראותה אותנו.
 ✳ אשה בת 65 היחה המרקידה הנאסית בערב הרקעה במשמרות הילדים נכחו...
 ✳ החברה שנסעו לבורגחא מילאו בטניהם באכילה פִּינוֹךְ הססק שלא מרובה אצלנו. אך כנראה שלרזים שה לא עוסר זהם נשארים חמיד רזים...
 ✳ בדרגת למשמרות הלכו הבנות בכיוון לפרדס-הנזה. כמו שהן הולכות הן שומעות מאחוריהן - "איזה חתיכות!!" הבנות הסמיקו אך מסקרבו הדמויות נפלטה מפייהם הקריאה "לא, הן לא יפות!!"

ה ט י ו ל ה ש ב ח י

מ צ פ ה ל מ י ר ו נ

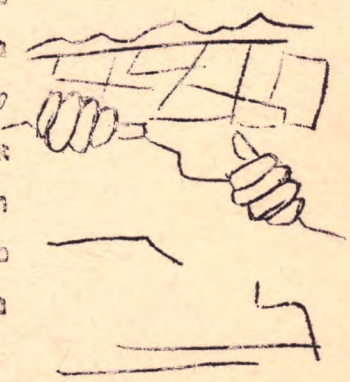
יצאנו ממטבחון צפת עמוסי הרמילים של מצרכי מ-
 זון, ונוסף על כך בגדים ומימיה מלאה מים, הגענו ל-
 ואדי למון הנקרא ע"ס הלימונים הגדלים בו. ואדי
 למון הוא המשכו של ואדי עמוד. בהגיענו החל עיקרו
 של המסע.
 מִמְקַנְנֵנו ומשמאלינו סלעי אבן ענקיים, שקצת מפ-
 חידים...

הגענו כעבור זמן קצר של הליכה למעין, שחינו
 לרויה ולשבנו לנוח. מכאן המטכנו ללכת בסבך של שיחים
 קוצניים. הדרך בה בחרנו לא נתנה למעבר מפני העצים והאבנים הרבות, לכן עלינו
 בדרך הקשה, עלינו ועלינו ללא סוף. בדרך קרובו הרפתקאות נחמדות שהעלו את המורל.
 המטכנו, בדרך זו עד שהגענו לעליה יותר קצרה אך קשה כפליים מהקודמת, ובה
 הוצאנו המון קלוריות ומרץ. בסופו של המסע הגענו למירון בעת חשכה, עיפיים ורצוצים.

ה ע ל י ת ל ג' ר מ ק

יצאנו מכפר מירון בשעה 2:00 אחר-הצות, וחסוך.
 כסכל, הכפר אחוז בת-
 זומח. אף אנו היינו
 עוד יטנים בתחילה,
 אך בהמשך הדרך התעו-
 ררנו מפני תקלות בדרך.
 מסביב היו האורות מ-
 בצנאים.
 פסגת ההר בראתה
 לנו קרובה, לכן הציגו
 צעצנו במרץ רב. אך כשראינו שטעצנו,
 והיחה, זו גבעה שלאחריה עוד גבעה, הת-
 יאסנו. לאחור שהתרגלנו שהג'רמק מיוסד
 על כמה גבעות, טוקנו ברובזה.
 כך עלינו רמשר שעתים, בלילה אפל

בסופו של דבר הגענו למקום הפצנו
 עיפיים ורצוצים, כל אחד פורט לו כפיה
 או סודר ונרדס. כך נרדמו עד שהופיעה
 השמש בזריחה.
 זריחה זו שרק למענה וללאותה עלינו
 ע הר הנחילה לרובם אמזבה. אך בראותיהם
 את הנוף ההררי הנהדר התנחמנו. כך ששבנו
 על פסגת הג'רמק מקוסיים בכפיות וסודותיים
 כשהשיניים נוקשות. לאחור ארוחת הבוקר
 ארזנו הפצנו וירדנו מההר לסאטא שם
 חיבינו טעות מספר עד שבג האוטו שהחל
 לנסוע לעכו. האוטו ההל גומא מהחקים
 זפסגת הג'רמק ההלה להעלט מעיכנו.
 עמוט (ז')

"עוד סני ק"מ ואנחנו בחולתא" זאת חסבנו בלבנו, וראינו כיצד יושבים אנו על סירי הבשר, ושלחת מרק עוף מונחת לפנינו. אולם לא כך רצה הגורל, כי לפתע צץ יובל מהירדן והפריח את כל מחסבותינו. מנחם הלך לחפש מקום חציה טוב או גטר, אך לא מצא, המסכנו בדרך שהרחיקתנו ממחוז הפפנינו במקום לקרבנו.

לא ארך זמן רב עד אשר סקעה הסמט, ואנו המסכנו אח דרכנו באפלה, כסרק אדמה כבול בווערת מל'רה אח דרכנו. ממזרח - הריס, ממערב - הריס ומכל העברים נוצצים אורות אורות - זה היה בערך תחום ראייתנו.

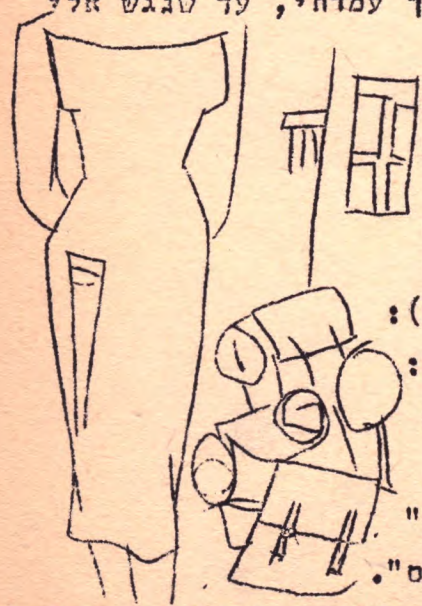
לפתע החל לרדת לחץ הדם של יוסי... פה וטס הציעו להתפרקד על הארץ ולמחרת, ללכת לחולתא. כל אחד התחיל לבדוק את מלאה הבנזין שלו... ויוסי בעל הדם הנמוך, אמר: "הגליל הוא כמו פטה מורגנה מפני שאחה חוטב שהגעט לכביס והנה במקום להתקרב אחה מחרק". כך המסכנו לגמוע קילומטרים ברגלינו העיפות והמיובלות, שאנו אוכלים את האבק הרב שהעלו רגלינו. פה וטס הפסקה קצרה ולאחר מכן טוב סני טורים ממשיכים בהליכה איטית, כשהפה פועל בסגי נהור - "מי כושל? אף אחד! מי קורס? אף אחד! מי טובק? אף אחד!..."

אטר (ז').

מוניח, ועיחון לאשה...

הלילה עבר, והסמט שלחה את קרניה. בחוץ קריר במקצת. חיות הבית התעוררו מסנתן וכמותן גם אני. עיני התחילו להפתח ולהסגר לסרוגין, מפני שהיחי עיף מהסבוע המאומץ. ניסיתי לבער עצמי ולהיות ככל האחרים, אך לא: בטני כאבה לי וראסי טחרחר עלי. אך בכל זאת קמתי כמו כולם, ויצאתי לשמוע הסבר קצר על חצנר. אחס מבינים כבר איך ששמעתי את הסבר המרצה הממושקף? ככה, שהכל התבלבל לי במח. אני שלא רציתי להראות כאחד מטומטם כיוונתי פני כלפי מורה הדרך, שהביאנו אחרי כן לחצור והסביר לנו דברים רבים שאיני זוכרם כבר.

אחרי הטיוול לחצור הגיעה השעה לנסוע לצפת. מונית מיוחדת באה לקחת אותי ואת התרמילים. בנהג המונית שהוא חבכמן הביאני עד סמטא צרה ואפלולית בצפת. הורדתי את התרמילים, ונשארתי בסמטא כשמסביבי קהל ילדים סקרניים. כך עמדתי, עד שבגש אלי אחד הנערים הגדולים ושאלני:

- "מה אחה עושה כאן?" עניתי לו: "באתי לבקר אותך". הוא צעלב ואמר: "אני לא מכיר אותך ולך מפה!" אני שלא רציתי ללכת אמרתי: "אל תכעס, באתי לראות איך הבתים בנויים...". אחרי כן שאלני: "מה שמך?" אני: "לא חשוב". אחרי שניות אחרות שאלתי: "באיזה גיל אחה. רחמים (הנער): "אני בכחה ז". אני: בן כמה אחה?" רחמים: בן 14. אני: "באיזה גיל הלכת לכתה?" רחמים: "ירדתי כחה". אני: "לא נורא, בשנה הבאה תעלה עוד כחה!...", רחמים: "באיזו כחה אחה?" אני: "אני בכחה ז" ובן 13. רחמים: "מאיפה אחה?" אני: "מגבעת... סוד קיבוצי, אסור לגלות...". רחמים: "שלום".

אני: "טוב, שלום! רחמים: "שלום!"

אחרי שיהיה מרחק זמן, ראיתי שהדבר מגיע לידי השתעממות, והחברה לא באים. אשת
 אחת שראתה שאין לי מה לעשות, שאלתני אם רוצה אבני לקרוא עיתון, עניתני בחיוב,
 היא הופיעה כשבדידה עיתון לאשה ועיתון קולנוע. התאפקתי מלצחוק. כשעינתי בעיתון
 הקולנוע, נמצא לי הרבה חומר קריאה על: דוריס דיי, בירז'יס ברדו, אלביס פרסלי
 ואשתו הגרמניה. לאחר זמן ממושך הופיעו החברה, הם חשבו שקיפתי, וקנאו בי קצת.
 על זאת שאני גסעתי במוניח והם באוטובוס. באותה סמטה סודרנו לחדר נידח וקטן.
 אחר, הצהריים הייתי הכי ער לנעשה סביבי, בגלל שנתנו לכל אחד 25 אנגרות
 לכיוף... מובן קניתי לי: קרטיב, גזוז, מסטיק, גרעינים ועוד מיני ממתק. כסאזלי
 לי האגרות הצטערתי על זאת שקניתי ממתקים.
 כך עבר יום צדוש, אני מצטער על זאת שאיני יכול להמשיך על יתרי ימי הטיול
 מפני שהרפיל שלי נגמר.

יוסי (50).

ש מ י ר ת ל י ל ה
ק ו ר ר ו ת ש מ י ר ה א ח ת .

אחת המשימות הנעימות במשימות בר-מצוה הזאת השמירה.
 כל קבוצה מנתה 4 ילדים אשר שמרו שעתיים, נבחרו שני לילות עברה כל הכיתה אח
 השמירה.
 אני כותבת שהיה נעים... אך לא קל היה לקום משינה חזקה באמצע הלילה. אך לא
 נתנו לי זמן לפינוקים, וקפצתי בזריזות מהמיטה. יחד עם ילדי קבוצתי יצאתי לסמוך:
 בחוץ חושך ושקט מוחלט. פחדנן מעט, וכדי להסיר את המתח התחלנו מדי פעם בחילופי
 דיבורים. מדי פעם נבהלתי מ... או עצם שפגשתי בדרך, אחרי כן בעוברי אותו צחקתי
 בלבי על פחדו השוא שלי. היו אלה רגעים ראשונים, לאט לאט התחלתי להנות משקט
 הלילה ומהשמירה.

השומרת קבלה אותנו בסבר פנים יפות, עשתה לנו
 הכרה עם כל תינוק שנראה נחמד בלילה. טיורנו בכל בחי-
 הילדים בטביבה. נהכנסנו בשקט רב לבל יתעורר מיטהו,
 ואכן אף ילד לא התעורר. בהכנסנו לאותם בתי הילדים
 ניתקלנו בהנרי הילדים שיטנו סט, ובגאווה החלפנו אחס
 מילים מספר.

עם גמר הסיור חזרנו לבית החינוקות בו כוודנו
 ע"י שומרת הלילה בכוס קפה ועוגה שערבו מאד לחיכנו.

לאחר מכן הסתכלנו על עבודת השומרת בהאכילה את החינוקות, פרצנו בצחוק כשאחת
 הזכירה שולאי גם אותנו האכילו כך.

...יש לך הרגשה נעימה לשמור על ילדים יותר קטנים ממך. אך כשטעות השמירה
 חולפות, והוזר אתה למיטתך החמה, נסארות רק חזיות ליל השמירה אשר ילוך כל הימים.

כ ל ק ו ר ר ו ת א ו ת ו ל י ל ה . . .

הטעה היתה מאוחרת בלילה, ושקט רב שרר בקיבוץ. התעוררתי בעת שהקבוצה שקמרה
 לפני העירתי. המטה החמה עיקבה מבעדי לעזבה, אך בכל זאת, עזרתי קצו וקמתי.
 התלבשתי חם והתחלתי להזיע. הבנים הלכו לשמור ברפת, ואנו הבנות בבית החינוקות.

בלכתי, נבהלתי מעצמים טובים שפגשתי בדרכי, והעצתי בהליכתי, מפני יללה החנים שנראו לי קרובים אלי. לאחר עינויים רבים היגענו לבית החינוקוה. בהגיענו פגסנו את הסומרת, היא נתנה לנו פנס ואנו הלכנו בלעדיה לסייר בכתות הנמוכות ובגנים. הסיור היה בשבילי חויה נחמדה. הגענו לכחה ג'. נכנסנו בשקט רב והחילנו לעבנו בהדרי הילדים, לפתע שמענו רחש קל ונחילנו רה משועת. מסתבר שהיה זה אחד ההורים שישן בליווי מוסיקת הנחירה, לא רצינו שירגיש בנו, לכן נסאנו רבלינו כאילות. לאחר מכן צעדנו לעבר גן רוח. אף פה פגסנו באחד ההורים. נכנסנו בשקט וכיסינו את הילדים. בעוברינו ע"י מסת ההורים היחעוררה ההורה והחלה שואלת: "על מה ולמה אתם מאירים כל כך חזק עם הפנס?" (כנראה שהוא היה שהעירה). בסיבוב השני כשחזרנו לגן רוח נחקלנו שוב בשאלה: "מי אתם?" רצינו לענות לה, אך בהזכרנו שאסור לענות אל מדברים מחוץ שינה (אולי דיברה בהכרה מלאה?...) שינסנו מוחנינו ופתחנו בריצה.

בדרכנו לכחה ב', עברנו ע"י ביוב שבמקרה היה פחות, הביוב קרץ לי להכנס לחוכו, ואכן, במקרה נפלתי... צעקתי לחברתי שתעזור לי לצאת מן הביוב, איננו הרגשה נעימה הייתי רטובה וחיה לי קר מאד. אחרי כן הלכה חברתי לכחה ו', שם נתקלה במיקה שנבחה בכל יחנותיה עד שהבריחה אותה (יש לה לב חלש...)

נפגסנו בבית החינוקות על כוס קפהחם וחתיכת עוגה. לאחר מכן רצינו להאוח איך שנחנים לחינוקות אוכל, אך לצערנו הם לא בכו. חזרנו הביתה, נכנסתי למטה החמה ונרדמתי מיד. בבוקר כשחחעוררתי סיפרתי לחברה את כל קורות אותו לילה. רחל (ז').

פ ע ו ל ו ת ה כ ה
א י מ ו ז ש ד ה

עחי בהזיות על דא ועל הא עד שנמסר לי משהוא מפל המדריך וכעבור 5 דקות היה הצבר בפי האחרון האחרון שבגננו זהו החל להפקד. רגע חפסתי את משמעות המילה וכונתה. בטח מיכה צריך לדעת עם לא נאבד אף אחד. המשכנו ללכת ופנינו כלפי זלפי. התחיל להיות קך אך על "מתאמני הסדה" הקור לא מספיע. הגענו לכביש. באמצע למדנו דברים טובים. כולנו נאספנו ומיכה אמר לנו כי מעתה יש להקטיף (המסר בדה הבא).

מלאי התרגשות יצאנו לקראת אימוז השדה. מדריכנו מיכה יצא בראש כשהוא מבסוט עד הגג. א- חרין בשורה צעדנו אנו. השקט עדיין לא הראה אותותיו, פה ושם נשמעו רישרושים ודיבורים. לפתע נפלתי... האם מעדתי על אבן? או ש... הא כן! הוברר לי הכל, פשוט: המדריך החליט שכדאי לראות עם אנו יודעים לשקב על הארץ, ונפלתי על זה שנשכב לפני. הבהלה עברה והמשכתי ללכת. שוב שק-

לרחשי הלילה (אגב בכל א"ש עושים דבר כזה). אגיד את כל האמת במקום, זה שקעתי בהזיות ובמנות פ. ק. ור. את מה ששמעו, לא ידעתי עם נכונים דבריהם. המטכנו ללכת, כל כברת דרך נתאספנו ומיכה שלח ילדים לחושך להוכח שהם לא מפחדים, ללכת. כעבור זמן מה שרק מיכה וד. נכ. היו צריכים, להחקרבאלינו מקלי שנרגיס. פה ושם גראו גופים שחשבתים, לד. וכ. אך שגיחתי. לבסוף גילה פ. את שני הקס, ושוב המטכנו, הפעם בדרך לא דרך. לפעמים נחגג לבבי פחד שמא אפול או שמא... אך פחאום נשכבנו ושוב קמנו ושוב נשכבנו ושוב קמנו ושוב קמנו והמטכנו. אחרי כן רוכזנו וניחן לנו הסבר על המנהגים הדרושים לשעת מלחמה. אחר הסברה זו נדרש מק. לחזור על הדברים ושוב המטכנו. פחאום נזכרתי בא"ש עם בן עמי אז למדנו מה עושים בשעת הקריאה פרוד קטור! מוקס! ועוד כל מיני דברים שנכרתו היטב בזיכרונינו. החלהבנו ממנו מאד לפתע פחה מיכה, בריצה וחוך כדי, כך הוא ריכוז אוחנו, וסיפר לנו על חולדות הא"ש. "באמת שזה ענין נוחי מאד, כל הזמן חשבתני על שינה. לבסוף הוא הודיע שאנו עומדים לחזור, זה כבר ענין אותי מאד. בהליכה מהירה מלווה בדיבורים חזרנו הביחה כסאנו מסולהבים מקורות אוחו, הא"ש. בשלבי במיטה הזיחתי בא"ש ובשינחתי חלמתי על הא"ש ובהקיצתי קיללתי את הא"ש. זיוה (ז')

עם השקמת בוקר

אח אדניך חלק לחצי, שלא תחסוף חימומים באופן פרטי.

ד. אח שיניך צחצח נקי

כי חוש ריחה חריף מאד.

שרק היטב את הבלורית,

כי היא בסכנה חמידית.

ה. לך הבח אציע זאת:

קלעי יפה את הצמות

החשדנות בה מפותחת

ובך הרבה היא לא בוטחת.

ו. אח הרצפה כבד יפה

עם סמרטוט ומטאסא,

הזז את המטה כל יומים

פן חצטרך לשטוף פעמיים.

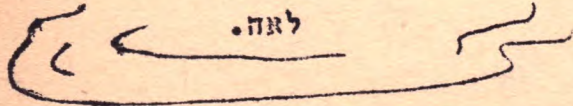
ז. אם כל זאת חדע לעשות

לא יהיו לך צרות,

קרא זו פעם פעמיים

וראה, למדת זאת ביומיים.

לאח.

בדרך כלל, לרב

פוחח את היום "בוקר טוב".

עיניך אומנם ניפקחות

אך למען האמת,

אתה עוד שקוע בעולם החלומות.

אין ברצונך לענות בוקר טוב

למטפלת פדות,

כי גרוגך עדיין לא זכה להצטללות.

באתי הבנה להבהיר,

להזהיר ולחסביר,

כיצד ומה עליך לעשות

ובאיזה אמצעים לנקוט

נגד הצות-צוחתה של פדות,

וזאת תעשה מאמצעות -

א. אח רגליך בידיך קח מהר

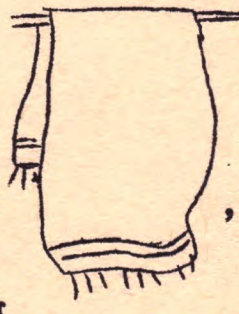
כי חס ותלילה לעבודת הבוקר האחר.

ב. קח סודר מחמם וחולצת פלנל

אחרת - כל הבוקר היא את מוחך חבלבל.

ג. שמע על מה שהיא צועקת

ועל מה שהיא גוערת

איננו יודעה מדוע הימים עמוסים כל כך? אך, זה כך... אולי משום שהחזרות

נידחקו לזמננו, או משום שאנו קמים השכם בבוקר. אך איננו מוצאח לי זמן

למנוחה ולמחשבה.

איננו יכולה לעשות כלום, כל דבר שארצה לעשות אקפח את העבר העני. רצוצים;

עופים - רק מציחה אני את ראשי על הכר וכבר נעצמות עיני ואני שוקעת בהרדמה

עזה.

החזרות להצגה אינן מחבצעות כראוי - אין מרץ והרעש אורח קבוע: לא יודעים

מי ומה, ומתחילה מתחמק, רעש והמולה, רועשת הכחה,

כולה גועשת. עז שלבסוף נרגעות הרווחות וטבים למנוחות.

הימים חולפים כעננים, והמועד אף הוא מתקרב ביעף.

האם ככה עלינו להמשיך? האם לא צריך להתגבר

ולעשות מאמץ? בכל מקום עבודה מתאוננים. שאנחנו, ישנים

ולא עובדים (כנראה שרות לא מעירה אותנו מספיק...).

מה יהיה בסופו של דבר? האם נוכל בזמן כך קצר

לסיים את ההצגה ולהציגה? מאמצים נואשים... מה יהיה?

מה יהיה? יקשה טוב!! בהחלטה נחושה זו ממשיכים אנו

בחזרות. לא טוב ילדים... זה לא ילך... מה אחט הילמים? עוד אינך יודע בע"פ?

אין ברירה, יש צורך לדחות את ההצגה.

אך אל בחלה, הגיע יום שכולו טוב - חזרה ראשונה היצלחה, והועלחה יפה.

מכיון כך, שיננו את תאריך ההצגה והקדמנו אותו. יש צורך רק בכוח! רק בכח!

יש צורך לקיים ההצגה! אי אפשר אחרת!

חלואות רבות עברו מאז החילוננו את החזרות: לא טוב... כן טוב... לא בסדר

מחי סוף סוף להושע יהיה מפסוס?

כן! כך זה שרוצים להכין קצת לבר מצוה... אחרי כן נזכרים כמה חלואות עברו

מאז... מהז אותם הימים שעברו...

יהודית (ז')

המקרה המעציב

היה זה יום רביעי בצהריים, כשנסענו לעבודה לסלקין. מובן שהמקרה לא היה

יכול לקרות עם עגלה סגורה, אלא זה קרה עם פלטפורמה. התחלנו לנסוע. היינו ע"י

מגדל המעט ושם פגשה אימו של עמוס אותנו ונוכחה לדעת שהוא יושב ליד הגלגל.

היא הזהירה אותנו לבל ישב ליד הגלגלים אך עמוס בביטול דחה את דבריה. המסכנו

אח דרכנו. עמוס שם את רגלו על הגלגל, פשוט השחז את הנעל. (הגלגל שיפסף את

הנעל). עוד לפני באר ד' קרה הדבר: במקרה התחלקה רגלו לחוך הגלגל, עמוס החזיק

את עמוס לבל יפול ומובן שבאה גם הצריחה: "שולר עמוד!!! שולר נעצר מיד אך

עמוס לא היה יכול להוציא את הרגל. שני בנים שיבו לצידי קפצו מיד ונעזרו לו

להוציא את רגלו. הוא עיוות את פניו מרוב כאבים, אך מיד התישב בחזרה. התברך

שלא הבינו מה קרה ישבו מאובנים, אך מיד חפסו את העסק ונעשו מעתה לרופאים.

עמוס הפסיל את הברכ, היא היתה קרועה ולעיננו נחגלו שני חורים אלומים אשר

עשו הגלגלים ברגלו של עמוס. החלטנו לרדת ולהמשיך ברגל ואילו שולר יקח את עמוס

למרפאה. מהמקרה עוד לא התראינו אותו. הילדים אשר המשיכו ללכת בהבל, עמדו לצד

בשדה נעמוס הובא לבית-חולים "בילינסון". כמובן שחדבר מצער אך ממנו למדנו לתק

דבורה (ז')

לחמיד.

